

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 34C/528/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115232986
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Oros Nemešová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7115232986.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Lýdiou Nemešovou v právnom spore žalobcu: U., nar. XX.X.XXXX, bytom v I., T., zastúpeného JUDr. Monika Marjanovič, advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia 2.450,27 Eur a o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti určenia, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré je súčasťou Zmluvy o úvere č. 904600086 uzavretej dňa 18.11.2010 medzi žalobcom a žalovaným pod bodom 11: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je ako neprijateľná neplatná **z a s t a v u j e**.

II. Konanie v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 426,87 Eur **z a s t a v u j e**.

III. Žalovaný je **p o v i n n ý** vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.023,40 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalobcovi **p r i z n á v a** náhradu trov konania v rozsahu 65,16 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

VI. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok vo výške 121,- Eur na účet Okresného súdu Košice I do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou na Okresný súd Košice I dňa 2.12.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť mu sumu 2.136,27 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal, aby súd určil, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré je súčasťou Zmluvy o úvere č. 904600086 uzavretej dňa 18.11.2010 medzi žalobcom a žalovaným pod bodom 11: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je ako neprijateľná neplatná. Žiadal tiež priznať náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia.

2. Žalobu žalobca odôvodnil najmä tými skutočnosťami, že so žalovaným uzavrel dňa 18.11.2010 Zmluvu o úvere č. 904600086. Na základe zmluvy mu poskytol žalovaný úver vo výške 800,- Eur. Žalovaný si od neho uplatnil poplatok na uzatvorenie zmluvy vo výške 613,- Eur s tým, že celkovú čiastku vo výške 1.413,- Eur uhradí v 9 mesačných splátkach po 157,- Eur. Zmluva o úvere je jednoznačne spotrebiteľskou zmluvou, z čoho je nevyhnutné vyvodiť, že podľa § 87 písm. f/ O.s.p. má ako spotrebiteľ právo výberu, či návrh na začatie konania podá na všeobecnom súde odporcu ako alebo svoj nárok uplatní na svojom všeobecnom súde. Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti. Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie a/ spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. V zmysle ust. § 84 O.s.p. je na prejednanie a rozhodnutie veci v zásade miestne príslušný všeobecný súd odporcu. Uvedené ustanovenie v spojení s § 85 O.s.p. zakotvuje tzv. všeobecnú miestnu príslušnosť súdu na konanie. Miestna príslušnosť súdu na konanie sa určuje podľa okolností, ktoré tu sú v čase začatia konania s tým, že k tomuto okamihu určená príslušnosť trvá až do právoplatného skončenia konania. Výnimky z miestnej príslušnosti určenej podľa všeobecného súdu odporcu sú prípustné iba na základe zákona. Zákon takúto výnimku (okrem ust. § 88 O.s.p., ktoré zakotvuje tzv. osobitnú výlučnú miestnu príslušnosť súdu na konanie upravuje v ust. § 87 O.s.p., ktoré zakotvuje tzv. osobitnú miestnu príslušnosť súdu na konanie danú na výber. Možnosť voľby medzi všeobecným súdom a súdom daným na výber má žalobca len do momentu podania návrhu na začatie konania na súd. Nemá žiaden vplyv na voľbu žalobcu medzi všeobecným súdom a súdom daným na výber. Každá zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. je súčasne spotrebiteľskou zmluvou, naopak však tento záver neplatí, t.j. aj keď zmluva o úvere nespĺňa náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z., môže byť spotrebiteľskou zmluvou podľa Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka pre účely vymedzenia pojmu spotrebiteľ, nezakotvuje podmienku uzavretia spotrebiteľskej zmluvy na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, zakotvuje len jedinú podmienku, a to, aby fyzická osoba pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný si od neho uplatnil poplatok na uzatvorenie zmluvy vo výške 613,- Eur. Už na prvý pohľad ide o veľmi úžerný poplatok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Poplatok 613,- Eur predstavuje 76,60 % hodnoty poskytnutého úveru. Žalovaný neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok, a preto je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľný. Rozsudkom Okresného súdu v Prešove sp. zn. 8C/177/2012 zo dňa 6.6.2014 súd určil, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienka poskytovania úveru, ktorá je súčasťou zmluvy o úvere č. 802200122 uzavretej dňa 8.10.2010 medzi žalobkyňou a žalovaným pod bodom 11: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je to uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2 tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je ako neprijateľná neplatná. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú upravené v § 9 ods. 2 citovaného zákona. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, v dikcii § 9 ods. 2 písm. f/. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená úroková sadzba spotrebiteľského úveru v dikcii § 9 ods. 2 písm. i/. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v dikcii § 9 ods. 2 písm. k/. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje

za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená RPMN v dikcii § 9 ods. 2 písm. j/. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená priemerná RPMN v dikcii § 9 ods. 2 písm. y/. Žalovanému tak zo zmluvy vznikol nárok len na úhradu istiny vo výške 800,- Eur. Predmetný úver je úžerný, preto odporuje dobrým mravom a je neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Bezdôvodné obohatenie si žalobca uplatňuje vo výške rozdielu medzi poskytnutým úverom 800,- Eur a zaplatenou čiastkou 2.936,27 Eur, teda 2.136,27 Eur. Dňa 18.11.2010 uzavrel so žalovaným Zmluvu o úvere č. 90400086 zo dňa 18.11.2010 na sumu 800,- Eur, ktorá mala byť splatená v 9-tich mesačných splátkach po 157,- Eur. Finančné prostriedky boli v danom prípade poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania, či podnikania. Bola mu zo strany žalovaného predložená zmluva o úvere v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá svojou povahou a účelom vylučovala použitie zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže sa v zmysle bodu 16. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru mala spravovať výlučne Obchodným zákonníkom. Úprava poskytnutia finančných prostriedkov bola zahrnutá do zmluvy, ktorej povaha a účely umožnili obídenie zákona o spotrebiteľských úveroch, v predmetnej Zmluve boli použité podmienky, ktoré vylúčili aplikáciu ustanovení zákona vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery a ktoré ako rozhodné právo k spotrebiteľskej zmluve stanovovali Obchodný zákonník, čím bol porušený zákaz vyplývajúci z § 9 os. 7 a 8 zákona o spotrebiteľských úveroch. Následkom tohto konania bola spotrebiteľovi predložená Zmluva v ktorej chýbali náležitosti ako úroková sadzba spotrebiteľského úveru, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len RPMN), priemerná RPMN, názov a adresa príslušného kontrolného orgánu a taktiež neboli zabezpečené práva spotrebiteľa v zmysle § 13 (právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a § 16 (splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Podľa § 9 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon. Nepoužil finančné prostriedky na výkon zamestnania. Nezaškrtol okienko v zmluve, ktorým by deklaroval účel úveru na výkon zamestnania. Ak chce tvrdiť, že jednotlivé zmluvné podmienky dohodol so žalovaným individuálne, musí podľa článku 3 ods. 2 Smernice rady č. 93/13/EHS podať o tom dôkaz. Vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom spotrebiteľským a riadi sa zákonom č. 129/2010 Z.z.. Žalovaný mu poskytol dočasné finančné prostriedky vo forme úveru a konal tak v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z obchodného registra. V danej veci sa nepochybne jedná spotrebiteľský vzťah, a to vzhľadom na zákonné kritéria obsiahnuté v § 52 ods. 1,3,4 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník totiž spotrebiteľa definuje odlišne od zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Veriteľ je tým účastníkom konania, ktorý musí preukazovať, že úver poskytol žalobcovi na výkon zamestnania. Žalovaný postupoval s hrubou nebanalivosťou, ak predložil spotrebiteľovi formulár Zmluvy o úvere, ktorým vylúčil aplikáciu zákona č. 129/2010 Z.z. žalobca bol povinný s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u zákona č. 250/2007 Z.z.) Predmetná zmluva je zmluvou formulárovou. Žalovaný túto vopred pripravenú zmluvu uzatváral vo viacerých prípadoch. Obsah zmluvy však nemohol ovplyvniť. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy sa vzťahuje právna ochrana vyplývajúca

z ust. § 54 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľská zmluva vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom (B2C, biznismen to consumer) a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy je typickým občianskoprávnym vzťahom. Predmetná vec sa riadi úpravou o spotrebiteľskej zmluve, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (zákona č. 634/1992 Z.z. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 5MCdo/20/2009, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica vo veci 61Cb/221/2009). Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu občianskeho zákonníka sa dostali do rozporu s novým ustanovením § 54 ods. 1 „ spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 616/2004 Z.z. spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa článku 5, kapitoly 2 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2005/29/ES z 11.mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika je nekalá ak: a/ je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a b/ podstatne narušuje alebo je spôsobilá narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Pred začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní 2 rokov je rozhodujúci deň sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Nie je rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. Nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Z § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Vzhľadom na to, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 22.10.2014, kedy podal námietky proti exekúcií vedenej v predmetnej veci u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, sp. zn. EX 12394/2014, žaloba bola podaná v decembri 2015, teda v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 24.8.2015, č.k. 16Er/3046/2014-33 bola exekúcia v predmetnej veci zastavená. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávislé na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Z prehľadu úhrad splátok, ktorými žalobca uhradil spolu sumu 2.936,27 Eur vyplýva, že poslednú úhradu 16,50 Eur vykonal dňa 11.3.2014. Pre každú splátku mu plynula samostatná premlčacia doba. Jeho uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.163,27 Eur spadá do splátok uhradených od 12.12.2012. Subjektívna 2-ročná doba, ako je objektívna 3-ročná premlčacia doba boli zachované. Podľa § 80 písm. c/ O.s.p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Podľa § 3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, sa výslovne uvádza, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Ak aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa teda použijú ustanovenia (o neprimeraných podmienkach) zakotvené v Občianskom zákonníku. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej

týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

3. Žalobca návrhom na pripustenie zmeny žaloby v súlade s ust. § 95 Občianskeho súdneho poriadku rozšíril svoj nárok na sumu 2.450,27 Eur, nakoľko uhradil žalovanému ďalšie dve splátky formou zrážky zo mzdy za mesiac november 2014 vo výške 157,- Eur a za mesiac december 2014 vo výške 157,- Eur.

4. Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 19.1.2016 vydaným pod č.k. 34C/528/2015 - 20 pripustil zmenu žaloby v zmysle písomného podania žalobcu doručeného súdu dňa 5.1.2016. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.1.2016.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 7.3.2016 okrem iného uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi žalobcu uvedenými v žalobe. Zmluva o úvere č. 904600086 má charakter Zmluvy o úvere uzatvorenej podľa Obchodného zákonníka, a preto ju nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Nie je na mieste vzťahovať na ňu výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazuje žalobca. Podľa ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (platného v čase uzavretia zmluvy): „Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania.“ Zmluva bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2. Obchodného zákonníka. Žalobca vstúpil do právneho vzťahu na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Z predmetnej definície spotrebiteľa jasne vyplýva, že z hľadiska určenia jeho statusu je rozhodujúce, na aký účel bol spotrebiteľský úver poskytnutý, a teda nie na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky dlžníkom následne použité. Ak bol teda úver výlučne na základe vyhlásenia dlžníka poskytnutý na účel zamestnania, nepôjde o spotrebiteľský úver. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dlžník podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon zamestnania a toto vyhlásenie potvrdil svojím podpisom. Spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. toto jeho vyhlásenie akceptovala, nijako ho neovplyvňovala a ani si ho nevynucovala. Ak by toto vyhlásenie napokon bolo nepravdivé, má spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. k dispozícii viaceré právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a Občianskeho zákonníka - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov): ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi)). Navyše žalobca podpísal dodatok k zmluve o úvere dňa 18.11.2010, v ktorom uviedol, že peňažné prostriedky použije na nákup technických zariadení za účelom výkonu zamestnania. V dodatku sa zároveň zaviazal, že finančné prostriedky sú poskytnuté výslovne len za účelom, ktorý uviedol a v prípade ak ich nevynaloží tak ako napísal dopúšťa sa hrubého porušenia zmluvy o úvere. Žalobca sa domáha vyslovenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko zmluvu považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a s účelom ktorý uviedol sa nestotožňuje. No ničím svoje tvrdenia nedoložil. Má za to, že len tvrdenie žalobcu, že úver nebol poskytnutý na vyznačený účel nie je dostačujúce, čím neuniesol dôkazné bremeno, ku ktorému je viazaný. Rovnako posudzoval zmluvu aj Krajského súdu v Žiline vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6CoE/122/2011, v ktorom zrušil rozhodnutie okresného súdu, ktorý zastavil exekúciu z dôvodu, že rozhodcovská zmluva bola v rozpore s normami spotrebiteľského práva, pričom rozhodcovský rozsudok posúdil súd prvého stupňa za rozhodnutie, ktoré priznáva nedovolené plnenie. Avšak krajský súd zrušil jeho rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie vzhľadom na to, že okresný súd dospel k záveru o postavení povinného ako spotrebiteľa na základe skutočnosti, ktoré nepreverenil ani neodôvodnil. Rovnako ako to je v tomto prípade. Žalobca sa domáha určenia absencií náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak ani jediným dôkazom nepoukázal, prečo by sa mala zmluva za spotrebiteľskú považovať. Rovnaký názor zastal opäť Krajský súd v Žiline v inom konaní. Rozhodnutie, ktorým bol návrh zamietnutý je vedené pod sp. zn. 5C/159/2012 zo dňa 6.3.2013. Rozsudok okresného súdu potvrdil Krajský súd v Žiline, sp. zn. 7Co/208/2013 zo dňa 28.8.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.10.2013. Predmetné rozhodnutia sú dostupné na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Žalobca napáda poplatok za poskytnutie peňažných prostriedkov výlučne v časti za náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Nakoľko na základe dôvodov uvedených vyššie sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, je zrejmé, že sa žalobca nemôže dovolávať

spotrebiteľskej ochrany a jeho argumentáciu je potrebné už len z tohto dôvodu odmietnuť. Naviac, cena plnenia podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (účinného ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere), nemôže byť neprijateľnou podmienkou. K uvedenému je potrebné poukázať na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektami v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občianský zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v Českej republike, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR). Ak teda žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektami poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Na okraj poukazuje aj na ustanovenia Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník podľa jeho ustanovenia § 499 v prípade zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov (v právnej terminológii ide o odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky dlžníkovi). Aj Obchodný zákonník teda umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Už len z toho dôvodu je Rozhodnutie nepoužiteľné. Zotrúva na svojich tvrdeniach, že v danom prípade nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere; aj keby však hypoteticky o takú zmluvu v predmetnom prípade išlo, žalobcom tvrdenu neprijateľnosť poplatku by nebolo možné vyvodiť ani zo samotného Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa článku 9 ods. 10 Novelizovaného zákona sa totiž „veriteľovi zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona 18a) alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.“ Zákonodarca explicitne vymenúva poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho výkladom a contrario vyplýva, že takýto poplatok je v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch prípustný. Je toho názoru, že čo sa týka rozhodovania o určení, že zmluva o úvere č. 904600086, resp. niektorá z jej častí je neprijateľná, ako aj rozhodovania týkajúce sa posudzovania platnosti jednotlivých zmluvných podmienok, je tu prekážka veci už rozhodnutej. Žalobca bol v konaní o plnenie zo zmluvy o úvere č. 904600086, ktoré začalo na základe jeho návrhu, adresovaného Stálemu rozhodcovskému súdu, zaviazaný právoplatným a vykonateľným rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., a to rozsudkom zo dňa 25.5.2012, sp. zn. SR 00359/12. Rozhodcovský súd v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku uznal jeho nárok, a teda de facto potvrdil aj skutočnosť, že zmluva o úvere, vrátane všetkých jej častí, bola uzatvorená platne a takisto potvrdil aj všetky podmienky tak, ako sú dohodnuté v zmluve o úvere. Nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutie rozhodcovského súdu, nakoľko v ustanovení § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní sa uvádza, že „doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.“ Poukazuje aj na uznesenie Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 29Cdo 2254/2011 zo dňa 27.6.2013. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata je naviac jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnej meradle (Chovancová, K.: Res iudicata v medzinárodnej arbitrážnej praxi. Bulletin slovenskej advokácie, 2008, č. 9 - 10). Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata plne rešpektuje aj judikatúra ESD. Podľa jeho názoru ten istý predmet konania je daný vtedy ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka tých istých osôb, pričom nie je rozhodujúce či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo

rozdielne procesné postavenie, t.j. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca má v novom konaní postavenie navrhovateľa. Právny charakter rozhodcovského rozsudku ako *res iudicata* priznáva aj aktuálna slovenská judikatúra (Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. mája 2011, sp. zn. 7Cob/43/2010), pričom ide o právnu vec, v ktorej vystupoval na strane žalovanej žalovaný v tomto konaní. Zdôrazňuje, že v danej právnej veci išlo tiež o spor o platnosť zmluvy o úvere, pričom právo na zaplatenie z nej bolo mu prisúdené právoplatným rozhodnutím rozhodcovského súdu. V konaní tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vyhovelí námietke právoplatne rozsúdenej veci a konanie vo veci zastavili. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.5.2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku).“ Obdobný názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom uznesení sp. zn. 3 Cdo 42/2006, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.“ Podľa iného slovenského súdneho rozhodnutia v spore o plnenie, v ktorom vystupoval na strane žalovaného, rozhodol odvolací súd tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil z dôvodu absolútnej ignorácie skúmania podmienky konania v podobe absencie prekážky právoplatne rozsúdenej veci (Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. decembra 2011, sp. zn. 1Co/79/2011). V inom konaní, v ktorom taktiež na strane žalovaného vystupoval, rozhodol Krajský súd v Košiciach o potvrdení rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorým tento súd prerušil konanie vo veci ochrany spotrebiteľa do právoplatného skončenia konania o zrušení rozhodcovského rozsudku. Krajský súd v Košiciach okrem iného uviedol, že „...žalobkyňa podala na Okresnom súde Bratislava II žalobu, ktorou sa domáha zrušenia uvedeného rozsudku rozhodcovského súdu, lebo rozhodcovská doložka, ktorou bola založená právomoc rozhodcovského súdu, je neplatná. Pretože žalobkyňa podanou žalobou domáha sa okrem iného určenia neplatnosti úverovej zmluvy podľa § 80 písm. c) O.s.p. treba mať naliehavý právny záujem na takomto určení, lebo ide o určovaciu žalobu...žalovaný podal proti žalobkyni žalobu na plnenie povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy (§ 80 písm. b) O.s.p.) a tento rozhodcovský rozsudok až do prípadného zrušenia zaväzuje účastníkov konania a vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 O.s.p., lebo zahŕňa v sebe aj riešenie otázky existencie práva a právneho vzťahu, ktorého sa návrh žalobkyne týka.“ Právna povaha rozhodcovského rozsudku sa stala aj predmetom aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý jednoznačne potvrdil povahu rozhodcovského rozsudku ako *res iudicata* a uviedol nasledovné: Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Vyplýva to z § 159 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. To isté platí aj v prípade, ak ide o rozsudok rozhodcovského orgánu (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. septembra 2011, sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 - ide o súdne rozhodnutie vo veci, v ktorej vystupoval na strane oprávneného; R 46/2012; Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. februára 2012, sp. zn. 3 Cdo 122/2011; všetky rozhodnutia sú publikované na webovej stránke www.nsud.sk). Ak je teda v zmysle § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodcovským rozsudkom viazaný exekučný súd, a *maiori ad minus* to platí pre všeobecný súd v sporovom konaní, v ktorom sa prejednávajú otázky vyriešené právoplatným rozhodcovským rozsudkom. Jeho argumentáciu týkajúcu sa *res iudicata* podporuje aj komunitárne a medzinárodné právo. Ako vyplýva z rozhodnutia ESD vo veci *Asturcom* (ktoré sa dotýka výkonu rozhodcovského rozhodnutia), smernica č. 93/13/EHS nepriznáva spotrebiteľovi po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo, žiadne osobitné právo. Ani európske právo nenúti súd členského štátu, aby pristúpil k opätovnému preskúmaniu právoplatne rozhodnutého sporu, ak by sa tým malo zabezpečiť presadenie sa európskeho práva, čo súdny dvor potvrdil aj v samotnom rozhodnutí *Asturcom*. Podľa tohto rozhodnutia sa pri posudzovaní, či je vecná kontrola rozhodcovských rozhodnutí exekučným súdom potrebná alebo nie, má aplikovať vnútroštátna úprava pri zohľadnení tzv. zásady procedurálnej autonómie členských štátov. Rozhodnutia rozhodcovských súdov s účinkami právoplatných rozsudkov sa tak podľa súdneho dvora majú kontrolovať iba v tom rozsahu, v akom

to pripúšťa vnútroštátne právo. Z uvedeného vyplýva, že smernica č. 93/13/EHS nezakladá právo spotrebiteľa na to, aby exekučný súd podrobil rozhodcovský rozsudok kontrole vecnej správnosti. Podľa rozhodnutia ESD č. C-2/08 vo veci Amministrazione dell'Economia e delle Finanze právo Spoločenstva neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby neuplatnil vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých rozhodnutie získava právoplatnosť (a teda stáva sa res iudicata), aj keby to umožnilo napraviť porušenie práva Spoločenstva predmetným rozhodnutím. Podotýka, že zásada res iudicata je jednou zo základných zásad akéhokoľvek procesného práva (v trestnom práve ide o zásadu ne bis in idem) v celoeurópskom meradle. Táto zásada nie je v slovenskom procesnom práve uplatňovaná tak vo vzťahu k akémukoľvek prípadu (nedochádza teda k odlišnému prístupu v závislosti na prípade), a ani nesťažuje uplatnenie práva Spoločenstva, keď v rozhodcovskom konaní predsa môže použiť prostriedky obrany v exekučnom konaní. Ak je teda zrejmé, že európske právo nepožaduje vecný prieskum rozhodcovského rozhodnutia v exekučnom konaní, je o to viac zrejmé, že tento vecný prieskum nie je požadovaný ani v novom sporovom konaní pred všeobecným súdom. Z Rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil Zmluvu ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť Rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. S poukazom na uvedené, je toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Medzi neodstrániteľné nedostatky patrí aj res iudicata. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie, a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. Nie je možné danému prípadu prisúdiť ani nalievavý záujem. Nakoľko ten ak by existoval, žalobca sa mal možnosť dovolať zrušenia rozhodcovského rozsudku, a to žalobou, ktorú mal možnosť podať do 30 dní odo dňa doručenia rozsudku účastníkovi konania, čo však neurobil, a preto si dovoľuje povedať, že zrejme s rozsudkom, a teda aj nárokom, ktorý ním bol priznaný súhlasil. Okrem toho mal možnosť domáhať sa svojho práva v rámci predžalobnej výzvy v rozhodcovskom konaní, ku ktorej sa však žalobca nijako nevyjadril.

6. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25.5.2016 k námietkam zo strany žalovaného uviedol, že finančné prostriedky boli v danom prípade poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania. Zo strany žalovaného mu bola predložená zmluva o úvere v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorá svojou povahou a účelom vylučovala použitie zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže sa v zmysle bodu 16 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru mala spravovať výlučne Obchodným zákonníkom. Úprava poskytnutia finančných prostriedkov bola zahrnutá do zmluvy, ktorej povaha a účel umožnili obídenie zákona o spotrebiteľských úveroch, v predmetnej Zmluve boli použité podmienky, ktoré vylúčili aplikáciu ustanovení zákona vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery a ktoré ako rozhodné právo k spotrebiteľskej zmluve stanovovali Obchodný zákonník, čím bol porušený zákaz vyplývajúci z § 9 ods. 7 a 8 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z.. Následkom tohto konania bola spotrebiteľovi predložená Zmluva v ktorej chýbali náležitosti ako úroková sadzba spotrebiteľského úveru, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej RPMN), priemerná RPMN, názov a adresa príslušného kontrolného orgánu a taktiež neboli zabezpečené práva spotrebiteľa v zmysle § 13 (právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a § 16 (splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z., veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Podľa § 9 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z.z., veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon. Nepoužil finančné prostriedky na výkon zamestnania, a to konkrétne za účelom nákupu technických zariadení za účelom výkonu zamestnania uvedený v Dodatku č.1 zmluve zo uzatvorený dňa 18.11.2010. V čase uzatvorenia zmluvy bol zamestnancom spoločnosti G4S Security Systems (SK), s.r.o., Višňová 16, 831 01 Bratislava, IČO: 31 398 979, kde vykonával prácu bezpečnostného pracovníka. Bol radovým zamestnancom, ktorý nepotreboval žiadne technické zariadenia k svojej práci. Všetky pracovné pomôcky mu poskytoval jeho zamestnávateľ. Vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom spotrebiteľským a riadi sa zákonom 129/2010 Z.z.. Žalovaný mu

poskytol dočasné finančné prostriedky vo forme úveru a konal tak v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z obchodného registra. V danej veci sa nepochybne jedná o spotrebiteľský vzťah, a to vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v § 52 ods. 1,3,4 Občianskeho zákonníka (ďalej iba "OZ"). Občiansky zákonník totiž spotrebiteľa definuje odlišne od zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Veriteľ je tým účastníkom konania, ktorý musí preukazovať, že úver poskytol žalobcovi na výkon zamestnania a nie na osobné účely. Žalovaný postupoval s hrubou nedbanlivosťou, ak predložil spotrebiteľovi formulár Zmluvy o úvere na účel, ktorým vylúčil aplikáciu zákona 129/2010 Z.z.. Žalovaný bol povinný s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u/ zákona č.250/2007 Z.z.). Poskytovanie úverov na finančnom trhu spotrebiteľom má svoje zásady. Nepochybne ide o osobitne chránené vzťahy (čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie „štáty zabezpečia ochranu hospodárskych záujmov spotrebiteľov“, čl. 38 Charty základných práv Európskej únie „politiky štátov zabezpečia vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov“). Podľa čl. 3 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podľa článku 5, kapitoly 2 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika je nekalá, ak: a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a b) podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Dáva do pozornosti Rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2015, vo veci C-110/14, Horaciu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA: Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto: Článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že fyzickú osobu vykonávajúcu povolanie advokáta, ktorá uzatvorila s bankou zmluvu o úvere bez toho, aby v nej bol špecifikovaný účel tohto úveru, možno považovať v zmysle uvedeného ustanovenia za „spotrebiteľa“, ak táto zmluva nie je spojená s obchodmi, podnikaním alebo povolaním tohto advokáta. Skutočnosť, že pohľadávka vyplývajúca z uvedenej zmluvy je zabezpečená záložnou zmluvou, uzavretou touto osobou ako zástupcom jej advokátskej kancelárie a vzťahujúcou sa na majetok určený na obchody, podnikanie alebo povolanie tejto osoby, ako je budova vo vlastníctve tejto kancelárie, nie je v tejto súvislosti relevantná.“ Dáva do pozornosti tiež Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2010 č. k. 10CoE/70/2010, podľa ktorého, v prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah) má dôkazné bremeno dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nie je len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním, či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Dáva do pozornosti Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.01.2016, č.k. 9Co/379/2015-80, ktorým bol potvrdený Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 9.4.2015, č.k. 9C/37/2015-44 v obdobnej veci ako aj Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.4.2016, č.k. 5Co/479/2015-69, ktorým bol potvrdený Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 29.4.2015, č.k. 11C/37/2015-38 v obdobnej veci. V predmetných rozsudkoch bol administratívny poplatok žalovaného určený za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda za neplatný. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že prejednaníu veci bráni prekážka veci rozhodnutej (res iudicata) s poukazom na to, že legitímnosťou všetkých zmluvných podmienok, resp. zmluvy o úvere ako celku, sa už zaoberal rozhodcovský súd, k tomu uvádza, že je síce pravdou, že vec bola predmetom konania pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., ktorý vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. SR 00359/2012 zo dňa 24.10.2014, s tým, že právomoc rozhodcovského súdu bola daná dohodou uvedenou v bode 14 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Nároky priznané uvedeným rozhodcovským rozsudkom boli vymáhané v exekučnom konaní Okresného súdu Košice I vedenom pod sp. zn. 16Er/3046/2014, pričom uznesením č.k. 16Er/3046/2014-33 zo dňa 24.8.2015 Okresný súd Košice I. vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky. Už v minulosti v právnej veci práve žalovaného explicitne v rozsudku Okresného súdu Svidník, sp. zn. 21Co 25/2012 zo dňa 18.6.2013 konštatoval, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní, nie však rozsudok založený na

neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porovnaj „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. mája 2012, č. k. 10CoE/308/2011-39). Predmetný rozsudok bol podrobený kontrole ústavnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky tento záver neoznačil za ústavne nekonformný, a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho sporu (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 25/2014 zo dňa 22.1.2014). Tento záver bol prijatý i Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012 cit.: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Obdobne tiež Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013 cit.: „V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.“

7. Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 23.12.2016 vydaným pod č.k. 34C/528/2015- 98 zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.450,27 Eur (výrok I. rozsudku) a zároveň v rozsudku určil, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré je súčasťou Zmluvy o úvere č. 904600086 uzavretej dňa 18.11.2010 medzi žalobcom a žalovaným pod bodom 11: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou “ je ako neprijateľná neplatná (výrok II. rozsudku). Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III. rozsudku).

8. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 12.7.2018 vydaným pod č.k. 3Co/271/2017 - 169 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 23.12.2016 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd sa podľa jeho názoru nevysporiadal tiež s naliehavým právnym záujmom žalobcu, ktorý je procesnou podmienkou konania, prekážkou rei iudicata, ako aj s ďalšími námietkami žalovaného, ktoré žalovaný uvádzal v podanom vyjadrení k žalobe a bez ich vyhodnotenia nemohol súd pristúpiť k preskúmaniu veci samej. Súdu prvej inštancie stanovil povinnosť rozhodnúť v zmysle od 1.7.2016 účinných procesných ustanovení CSP, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu a so zreteľom na konkrétne odvolacie námietky žalobcu a eurokomformný výklad zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj citované odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018.

9. Podľa ust. § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa ust. § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Podľa ust. § 470 ods. 3 Civilného sporového poriadku na lehoty, ktoré dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona neuplynuli, sa použijú ustanovenia tohto zákona; ak však zákon doteraz ustanovoval lehotu dlhšiu, uplynie lehota až v tomto neskoršom čase.

12. Podľa ust. § 470 ods. 4 Civilného sporového poriadku konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

13. V súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami súd uvádza, že Civilný sporový poriadok, ktorý bol prijatý zákonom č. 160/2015 Z.z. a nadobudol účinnosť 1.7.2016, vychádza z princípu aplikácie procesných noriem v ňom obsiahnutých na všetky konania, teda aj na tie, ktoré boli začaté pred dňom jeho účinnosti.

14. Žalobca elektronickým podaním zo dňa 13.6.2019 vzal späť žalobu v časti určenia, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré je súčasťou Zmluvy o úvere č. 904600086 uzavretej dňa 18.11.2010 medzi žalobcom a žalovaným pod bodom 11: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je ako neprijateľná neplatná.

15. Žalovaný v elektronickom podaní doručenom súdu dňa 1.7.2019 súhlasil s čiastočným späťvzatím žalobcu zo dňa 13.6.2019.

16. Dňa 14.11.2019 vzal žalobca žalobu späť aj v časti vydania bezdôvodného obohatenia v sume 426,87 Eur a konanie žiadal v tejto časti zastaviť.

17. Podaním doručeným súdu dňa 26.11.2019 žalovaný uviedol, že súhlasí aj s čiastočným späťvzatím žaloby vo výške 426,87 Eur.

18. Na pojednávanie konané dňa 12.3.2020 boli zástupkyňa žalobcu a žalovaný riadne predvolaní.

19. Žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené súd v súlade s ustanovením § 180 Civilného sporového poriadku spor rozhodol dňa 12.3.2020 v neprítomnosti riadne predvolaného žalovaného.

21. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom svedka a listinnými dôkazmi predloženými sporovými stranami a zistil tento skutkový stav:

22. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že dňa 18.11.2010 bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 904600086 (čl. 6 spisu), na základe ktorej zo strany žalovaného ako veriteľa bol žalobcovi ako dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 800,- Eur. Žalobca sa zmluvou zaviazal zaplatiť žalovanému celkovú čiastku vo výške 1.413,- Eur. V zmluve bolo uvedené, že žalobca ako dlžník sa zaväzuje zaplatiť žalovanému ako veriteľovi sumu 800,- Eur zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 613,- Eur. Žalobca sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.413,- Eur v 9 mesačných splátkach po 157,- Eur počnúc dňom 6.12.2010. Žalobca ako dlžník na zmluve prehlásil, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon zamestnania.

23. Podľa bodu 05. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru dlžník s veriteľom súčasne uzatvára Dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov ako formu zabezpečenia uspokojenia pohľadávky veriteľa, ktorej účinnosť je podmienená neuhradením štyroch po sebe idúcich splátok, keď nastáva splatnosť celého dlhu.

24. Z oznámenia žalovaného zo dňa 25.11.2014 (čl. 8 spisu) vyplynulo, že žalovaný oznámil žalobcovi, že úver čerpaný na základe Zmluvy o úvere č. 904600086 zo dňa 18.11.2010 bol v plnej výške uhradený dňa 21.11.2014.

25. Z uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 24.8.2015 vydaného pod č.k. 16 Er/3046/2014-33 (čl.9 -14 spisu) súd zistil, že súd zastavil exekúciu vedenú na Exekútorskom úrade v Bratislave u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava pod č. EX 12394/2014 vo veci oprávneného žalovaného proti povinnému žalobcovi.

Z uznesenia ďalej vyplýva, že na základe preskúmania exekučného titulu, zmluvy o úvere so všetkými jej neoddeliteľnými prílohami, t.j. všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ako aj rozhodcovskej zmluvy, z ktorej vyplýva, že riešenie sporov, ktoré vzniknú z konkrétneho zmluvného vzťahu budú zmluvné strany riešiť v rozhodcovskom konaní exekučný súd dospel k záveru, že takýmto spôsobom

dojednaný spôsob riešenia sporov vzniknutých medzi zmluvnými stranami zo zmluvy o úvere, možno považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V uznesení tiež exekučný súd poukázal na skutočnosť, že zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve (rozhodcovskej zmluve) alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do zmluvy o úvere, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná, a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa, mohol byť exekučným titulom. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a preto je v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Ďalším dôvodom na zastavenie exekúcie bola skutočnosť, že Dohoda o vyplnení zmenky (bod 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože spotrebiteľ má podľa nej plniť sumu, ktorú má určiť veriteľ v budúcnosti a s výškou ktorej sa nemal možnosť spotrebiteľ oboznámiť pred uzavretím zmluvy. Súd dal do pozornosti v tejto súvislosti aj ust. § 4 ods. 6 a ods. 7 zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorých v súvislosti s poskytovaním úveru od spotrebiteľa alebo inej osoby sa zakazuje splniť dlh zmenkou alebo šekom. Veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmenkových pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30% istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zmenku prijatú, resp. vyplnenú veriteľom v rozpore s predchádzajúcou vetou veriteľ nesmie prijať a je povinný ju dlžníkovi kedykoľvek na požiadanie vydať.

26. Z predloženej Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 7.1.2011 vyplýva, že žalobca v čase uzatvorenia zmluvy bol v pracovnom pomere založenom pracovnou zmluvou zo dňa 28.6.2006 so zamestnávateľom G4S Secure Solutions (SK), a.s., so sídlom Višňová 16, 831 01 Bratislava, IČO: 31 328 059. Predmetným Dodatkom k pracovnej zmluve došlo k zmene dojednaného druhu práce žalobcu na prepravcu peňazí a cenín z pôvodného druhu práce dojednaného v pracovnej zmluve zo dňa 28.6.2006, keď žalobca pracoval na pracovnej pozícii špecifikovanej pracovnou zmluvou ako bezpečnostný pracovník (čl. 75 spisu).

27. Svedok W. na pojednávaní súdu dňa 23.12.2016 uviedol, že so žalobcom uzatváral zmluvu o úvere. Vzhľadom na odstup času sa svedok nevedel vyjadriť ku konkrétnym okolnostiam uzatvorenia zmluvy a jej dodatkov so žalobcom. Vo všeobecnosti popísal priebeh jednania s klientami, ktorí mali záujem uzatvoriť zmluvy o úvere. Uviedol, že spisoval žiadosti o poskytnutie úveru, ktoré potom s pripojenými dokladmi, t.j. potvrdením o príjme a potvrdením o trvalom bydlisku, oskenoval na schválenie do regionálnej agentúry, ktorá si príjem žiadateľa o poskytnutie úveru overovala aj telefonicky u zamestnávateľa. Následne mu bolo telefonicky oznámené, či žiadosť o poskytnutie úveru bola schválená. Žiadosti o úver vyplnil on sám. Na otázku súdu uviedol, že si nespomína, či zasahoval alebo nezasahoval do uvádzania účelu použitia finančných prostriedkov a rovnako sa nevedel vyjadriť ani na otázku súdu, či diktoval vyhlásenie žalobcu, že úver použije na nákup technických zariadení za účelom výkonu zamestnania.

28. Podľa ust. § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

29. Podľa ust. § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

30. Podľa ust. § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

31. Podľa ust. § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

32. Keďže žalobca zobral žalobu v časti zaplatenia sumy vo výške 426,87 Eur a v časti určenia, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré je súčasťou Zmluvy o úvere č. 904600086 uzavretej dňa 18.11.2010 medzi žalobcom a žalovaným pod bodom 11: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou “ je ako neprijateľná neplatná späť a žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, súd konanie v týchto častiach zastavil.

33. Podľa ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

34. Podľa ust. § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

35. Podľa ust. § 2 písm. a), b) a d) citovaného zákona na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania,
- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

36. Podľa ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

37. Podľa ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru,

podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

38. Podľa ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

39. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou. Predmetom podnikania (činnosti) žalovaného zapísaným v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a tiež poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov. Niet teda pochyb o tom, že žalovaný definíciu veriteľa v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 2 písm. b) uvedeného zákona spĺňa, pričom rovnako nemožno mať pochybnosti, že nie je nič, čo by stranami uzavretú úverovú zmluvu vylučovalo z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu podľa jeho § 1 ods. 2 alebo 3.

40. Z argumentácie žalovaného v spore vyplýva, že ten za dôvod pre ktorý by predmetný úver mal byť vylúčený z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch a režimu ochrany spotrebiteľa považuje skutočnosť, že úver žalobcovi podľa zmluvy mal byť poskytnutý na výkon zamestnania, preto táto nie je spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a) uvedeného zákona a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa preto nie sú vôbec na mieste. V tejto súvislosti súd poukazuje na definíciu spotrebiteľskej zmluvy a spotrebiteľa v ust. § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 18. 11. 2010, ktorý ako lex generalis spotrebiteľa definuje odlišne a širšie ako ust. § 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže v zmysle tohto zákonného ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom a spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Aj keby sa v spore nejednalo o spotrebiteľský úver, neznamenaloby to automaticky, ako to tvrdil žalovaný, že by nemalo ísť o spotrebiteľský vzťah s potrebou aplikovať normy na ochranu spotrebiteľa. Aj keby nešlo o spotrebiteľský úver, i tak by vzhľadom na postavenie žalobcu ako spotrebiteľa (ust. § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka), ktoré je zrejmé tak z obsahu zmluvy ako aj označenia žalobcu v nej (žalobca ako dlžník je v časti zmluvy identifikujúceho ho ako stranu záväzku označený identifikačnými znakmi typickými pre fyzické osoby - nepodnikateľov, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) bolo treba vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka uzavrieť, že v prípade úverovej zmluvy zo dňa 18. 11. 2010 ide bez akýchkoľvek pochybností o vzťah spotrebiteľský, a ako na taký preň platia normy na ochranu spotrebiteľa obsiahnuté tak vo vnútroštátnych právnych predpisoch, ako aj v právnych aktoch Európskej únie. Žalovaný, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania prípadného nespotebiteľského charakteru záväzkového vzťahu nepreukázal, že by sa nemalo jednať o spotrebiteľský úverový vzťah.

41. Z formy a obsahu úverovej zmluvy uzatvorenej so žalobcom na hlavičkovom papieri žalovaného je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“, typovú zmluvu. S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami posudzovať podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a tiež podľa Občianskeho zákonníka

42. Občiansky zákonník výslovne stanovuje (ust. § 52 ods. 2 veta tretia) že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

43. Podľa ust. § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 18. 11. 2010 spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

44. Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

45. Podľa ust. § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

46. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačeních tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

47. Uvedené súd zvyrazňuje najmä vzhľadom k tomu, že hoci obširna argumentácia žalovaného o „nespotrebiteľskom charaktere vzťahu“ bola už súdmi opakovane odmietnutá (viď napríklad rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci sp.zn. 24Co/262/2016, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 19Co/414/2015 alebo sp.zn. 3Co/3/2015), ten na nej stále trvá, ale uvádza to aj vzhľadom k zrejmemu nepomeru medzi žalobcovi poskytnutou sumou a ním už uhradeným plnením, ktorý ani ak by nešlo o spotrebiteľský úver by bol vzhľadom na normatívnu úpravu ochrany spotrebiteľa absolútne neobhájiteľný, a takým by podľa názoru súdu bol dokonca aj vtedy, keby išlo medzi stranami o obchodný záväzkový vzťah ako to tvrdil žalovaný. Pre posúdenie vzťahu ako spotrebiteľského vôbec nie je rozhodujúce, či ide alebo nejde o spotrebiteľský úver, ale rozhodujúce je zistenie, či ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. Vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa (Hlava III článok 98 Charty základných práv Európskej únie) totiž zďaleka nekončí pri spotrebiteľských úveroch. Široká ochrana spotrebiteľov je garantovaná smernicou Rady 93/13/EHS z 5.apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách, ktoré sa spotrebiteľom predkladajú tak, že sú predformulované a spotrebiteľ spravidla ich obsah nemení. Ak spotrebiteľ pri takejto zmluve neprijíma službu alebo nekupuje tovar na obchodnú činnosť alebo iné podnikanie, prináleží mu ochrana touto smernicou a nemusí pritom ísť o spotrebiteľský úver. Ochrana spotrebiteľa z úradnej moci súdu sa týka rozmanitých zmluvných vzťahov vrátane úverov, ktoré nemožno zaradiť do kategórie spotrebiteľských úverov.

48. Predmetná zmluva o úvere je formulárovou zmluvou, ktorú žalovaný bežne používa pri poskytovaní úverov, čo je súdu známe z jeho činnosti. Text zmluvy je predtlačенý, dopĺňajú sa len údaje individualizujúce konkrétneho dlžníka a konkrétny úver. Pokiaľ ide o vyhlásenie na aký účel sa úver poskytuje, zmluva obsahuje len 4 políčka - 1. na výkon zamestnania, 2. na výkon povolania, 3. na výkon podnikania alebo 4. na iný účel. Možnosť že by mohlo ísť o spotrebiteľský úver formulár zmluvy výslovne vôbec neuvádza a nepripúšťa. Súd osobitne poukazuje na to, že žalovaným predkladané tlačivo zmluvy - formulár ani neponúka možnosť pre spotrebiteľa vyznačiť svoju požiadavku poskytnúť spotrebiteľský úver. Absencia tejto možnosti poukazuje podľa názoru súdu, na snahu veriteľa neposkytnúť spotrebiteľské úvery a priori. Praktiky žalovaného sa stali predmetom preskúmania nielen súdov ale i správnych orgánov, napr. Slovenskej obchodnej inšpekcie (SOI). Rozhodnutím Ústredného inšpektorátu SOI zo dňa 27. 5. 2013, číslo SK/0755/99/2012, SK/0756/99/2012 mu bola uložená pokuta pre porušenie zákazu nekalých obchodných praktík v súvislosti so zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho presvedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania spotrebiteľa. V rozhodnutí pritom bolo rovnako poukázané na neexistenciu možnosti pre spotrebiteľa vyznačiť svoju požiadavku poskytnúť spotrebiteľský úver s tým, že absencia tejto možnosti poukazuje sama o sebe na snahu veriteľa neposkytnúť spotrebiteľské úvery a priori. Toto tvrdenie oprel správny orgán o vyjadrenie Národnej banky Slovenska zo dňa 6. 5. 2013, z ktorého vyplýva, že posledný poskytnutý spotrebiteľský úver touto spoločnosťou bol v roku 2008.

49. Aj vzhľadom na uvedené, keď v množstve súdnych rozhodnutí súdov všetkých stupňov boli potvrdené praktiky žalovaného snažiace sa a priori vylúčiť ním poskytované úvery z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo v najlepšom záujme žalovaného, aby sám označil a predložil dôkazy, že tu o takýto prípad nejde a že úver bol skutočne žalobcovi poskytnutý „na výkon zamestnania“. Žalovaný však žiadne takéto dôkazy nepredložil.

Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka vo všeobecnosti je na strane toho, kto tvrdí takú výnimku. Táto skutočnosť v spore nebola preukázaná ani výsluchom svedka W., ktorý sa nepamätal na okolnosti a spôsob vyplnenia predmetného dodatku. Odvolávanie sa žalovaného len na samotné písomné vyhotovenie zmluvy tu absolútne neobstojí, lebo nielenže žalobca daný účel úveru jednoznačne poprel, ale je aj

úplne nelogické, aby si žalobca, zamestnaný v tom čase ako bezpečnostný pracovník, bral úver na účely výkonu zamestnania, ako tvrdil žalovaný. Ak by si žalobca bol vzal úver na podnikateľské účely, nebol daný žiaden dôvod uvádzať žalovaným do úverovej zmluvy jeho rodné číslo, pretože sa to pre identifikáciu fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a berie si úver na podnikanie, resp. na výkon zamestnania, nevyžaduje. Ak teda žalovaný použil v úverovej zmluve formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať tieto v neprospech toho, kto ich do zmluvy vložil, t. j. v neprospech žalovaného (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 243/07). Žalovaný svoju dôkaznú povinnosť v tomto smere nesplnil, a preto vymedzeniu účelu poskytnutia úveru „na výkon zamestnania“ má rovnaký dopad, ako keby v zmluve nebol účel vymedzený vôbec.

50. V tejto súvislosti súd poukazuje na ust. § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvárania zmluvy, kedy veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejмым účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

51. Navyše v súvislosti s uvedeným exekučným konaním súd uvádza, že toto samo osebe vyvracia argumentáciu žalovaného o tom, že sa nejednalo o spotrebiteľský úver a spotrebiteľský vzťah, nakoľko prvoinštančný exekučný súd vzťah žalobcu a žalovaného vyhodnotil ako spotrebiteľský úver a spotrebiteľský vzťah, čo sa prejavilo v právoplatnom rozhodnutí o zastavení exekučného konania zo dňa 24.8.2015.

52. Z týchto dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že konanie žalovaného má znaky nekalej obchodnej praxe, pretože predtlačným a zaškrtnutým údajom v zmluve o úvere, že finančné prostriedky pre žalobcu ako dlžníka boli mu poskytnuté za účelom výkonu zamestnania, bez jednoznačného preukázania, či bol úver aj skutočne poskytnutý na podnikanie, žalovaný ako poskytovateľ úveru obišiel ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, a tým odoprel žalobcovi právnu ochranu, ktorá je bežným spotrebiteľom zabezpečená. Takto poskytnutý úver žalobcovi by bol bez ďalšieho podriadený režimu Obchodného zákonníka, čo by malo za následok výrazné zhoršenie jeho právneho postavenia v porovnaní so zvýšenou ochranou vo vzťahu k informáciám, s ktorými je veriteľ povinný spotrebiteľa oboznámiť pred uzatvorením zmluvy vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedeným v ust. § 9 a nasl. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu 6.12.2012 a k výške odplaty regulovanej všeobecne záväzným právnym predpisom.

53. Na základe vyššie uvedených skutočností zmluva o úvere uzatvorená dňa 18.11.2010 je podľa názoru súdu prvej inštancie spotrebiteľskou zmluvou, a preto musí obsahovať náležitosti stanovené ust. § 9 v tom čase účinného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

54. Po preskúmaní obsahu zmluvy súd zistil, že v zmluve neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, absentuje v nej údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ale aj údaj o úrokovej sadzbe či o priemernej RPMN, hoci podľa § 9 ods. 2 písm. i/ j/ a y/ Zákona o spotrebiteľských úveroch tieto údaje museli byť uvedené priamo v zmluve, teda na listine na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Absencia daných údajov v zmluve síce v zmysle ust. § 11 ods. 1 tohto zákona nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale spôsobuje, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov, a teda by mal z neho zaplatiť len sumu skutočne mu poskytnutú vo výške 800,- Eur.

55. Ďalej súd uzatvára, že v danom prípade súčasťou zmluvy o úvere boli aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, z ktorých súd zistil, že ich súčasťou bola aj Dohoda o vyplnení zmenky (bod 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru), pričom používanie zmeniek je v spotrebiteľských vzťahoch zásadne vylúčené. Podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s ust. § 25 ods. 2 citovaného zákona sa v súvislosti s poskytovaním úveru spotrebiteľovi zakazovalo plniť dlh zmenkou alebo šekom. Veriteľ preto nesmel prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie

svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru. Ak takto postupoval, je takéto jeho konanie treba považovať za nekalú obchodnú praktiku a za konanie v rozpore so zákonom.

56. Žalobca uviedol, že vzhľadom na to, že na základe zmluvy mu bola poskytnutá žalovaným suma 800,-Eur, pričom z jeho strany došlo pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere k úhrade sumy 2.936,37 Eur, zo strany žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na jeho úkor vo výške 2.136,27 Eur.

57. Podľa ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

58. Podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

59. Podľa ust. § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

60. Podľa ust. § 100 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

61. Podľa ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

62. Podľa ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

63. Súd sa musel vyrovnáť s námietkou premlčania, ktorú v priebehu konania vzniesol žalovaný.

64. Podľa ust. § 107 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, t.j. v subjektívnej premlčacej dobe, najneskoršie sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. v objektívnej premlčacej dobe. Začiatok objektívnej a subjektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé čo do svojho začiatku, plynutia aj konca. Ak skončí plynutie niektorej z nich, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu.

65. Subjektívna dvojiročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď sa žalobca dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Žalobca v konaní tvrdil, že o skutočnosti, že na jeho úkor sa mal žalovaný obohatiť, sa dozvedel dňa 22.10.2014, kedy podal námietky proti exekúcii u súdneho exekútora JUD. Rudolfa Krutého, č.k. EX 12394/2014. Teda najskôr 23.10.2014 začala žalobcovi plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia a v zmysle § 122 Občianskeho zákonníka by uplynula dňa 23.10.2016, a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 2.12.2015, v zmysle ust. § 122 Občianskeho zákonníka táto premlčacia doba neuplynula.

66. Žalovaný pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj oveľa väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia týchto zákonných povinností. Ak žalovaný obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch neuvedením všetkých požadovaných náležitostí, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Aj keby súd pripustil,

že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobcom v snahe získať prospech, ťažko je možné uveriť, že žalovaný nevedel, čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozmeneý. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s 10-ročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. kedy boli zo strany žalobcu vykonané jednotlivé úhrady splátok úveru. Žaloba bola podaná na súd dňa 2.12.2015, pričom žalobca vykonal úhrady po uzatvorení zmluvy o úvere od 12.12.2013 do 10.10.2014. Z uvedeného vyplýva, že 10-ročná objektívna premlčacia doba podľa ust. § 122 Občianskeho zákonníka neuplynula, keďže žaloba bola podaná na súd dňa 2.12.2015.

67. Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná, preto súd žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.023,40 Eur vyhovel a zaviazal žalovaného na jej zaplatenie žalobcovi. Suma 2.023,40 Eur predstavuje splátky vykonané žalovaným od 12.12.2013 do 10.10.2014 (10 splátok po 157,- Eur, 1 splátka po 139,17 Eur, jedna splátka po 0,23 Eur) a zrážky zo mzdy za mesiac december 2014 a november 2014 (2 x 157,- Eur).

68. Aj námietka žalovaného, že meritórnemu prejednaniu sporu bráni prekážka res iudicata, je nedôvodná. V danom prípade totiž rozhodcovská doložka na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc bola v exekučnom konaní tunajšieho súdu sp. zn. 16Er/3046/2014 vyhodnotená ako absolútne neplatná, preto tu nebola vôbec daná právomoc rozhodcovského súdu na konanie, rozhodcovský rozsudok týmto súdom vydaný je nulitný akt, paakt, ktorý nespôsobuje žiadne právne následky, a teda ani nezakladá prekážku veci rozhodnutej.

69. Najvyšší súd v uznesení zo dňa 29. 1. 2015 vydanom pod sp. zn. 3Cdo 27/2011 dospel k záveru, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy, môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná, ale tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, pretože iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

70. V súvislosti s nedôvodnosťou námietky žalovaného o existencii prekážky veci rozsúdenej súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9. 2. 2012 cit.:

„Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“

71. K námietke nedostatku naliehavého právneho záujmu, súd považuje za potrebné uviesť, že pri žalobách spotrebiteľov o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky súd neskúma naliehavý právny záujem, keďže ide o osobitný druh žalôb vyplývajúci z právneho predpisu, v danom prípade z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.3.2019 sp. zn. 6Cdo/27/2018).

72. Čo sa týka administratívneho poplatku za úver súd poukazuje na to, že vzhľadom na zistenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bolo bezpredmetné sa ďalej zaoberať primeranosťou výšky poplatku za úver. Úver je bezúročný a bezpoplatkový, žalovanému preto v zmysle ust. § 9 ods. 2 a ust. § 11 ods. 1 v tom čase účinného zákona o spotrebiteľských úveroch nárok na žiadne úroky a poplatky nevznikol. Navyše v bode 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa tvrdí, že 1/3 tohto poplatku za úver bol úrok, ale ročná úroková sadzba priamo v zmluve uvedená nikde nebola, hoci ust. § 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch to požaduje, čo je jeden z dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovaného úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 uvedeného zákona.

73. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

74. Podľa ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

75. Podľa ust. § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

76. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

77. Podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

78. Čo sa týka rozhodnutia o trovách konania, v danom prípade boli do jedného konania spojené viaceré samostatné nároky so samostatným skutkovým základom, ktoré mohli byť predmetom samostatných konaní, kde preto úspech a neúspech je podľa názoru súdu pri každom nároku potrebné posudzovať samostatne (1./ určenie, že spotrebiteľská zmluva je neplatná, kde bolo konanie zaviniením žalobcu pre späťvzatie žaloby v tejto časti zastavené, teda úspešný tu bol podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku žalovaný, ďalej 2./ vydanie bezdôvodného obohatenia, kde žalobca mal úspech v pomere 82,58 % k 17,42 % úspechu žalovaného).

79. Žalobca mal úspech v časti v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.023,40 Eur a neúspech v časti istiny 426,87 Eur, čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení úspešnosť v rozsahu 82,58 % a neúspech v rozsahu 17,42 %. Pomer jeho úspechu predstavoval 65,16 % a v tom rozsahu mu súd priznal aj náhradu trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

80. Žalovaný bol úspešný v časti určenia zmluvnej podmienky za neplatnú a preto by mu vznikol nárok na plnú náhradu trov konania proti žalobcovi. Žalovanému ale súd náhradu trov konania nepriznal, lebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku bránia tomu, aby žalovanému bola voči žalobcovi priznaná čo i len čiastočná náhrada trov konania.

81. Žalobca žalobu podal na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom v jej podstate v materiálnom zmysle bol úspešný, keďže bolo zistené, že jeho spotrebiteľské práva boli porušené. Je treba vychádzať z toho, čo bolo cieľom sledovaným podaním jeho žaloby a konečným zmyslom žalobcom navrhovaného rozhodnutia.

82. Zo znenia ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku je zrejmé, že jeho aplikácia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, čo potvrdzuje aj ustálená súdna prax (viď napr. R 34/1982). Použitie uvedeného ustanovenia, umožňujúceho súdu neuložiť neúspešnej strane sporu povinnosť nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu pritom nie je viazané na návrh, teda strana ktorá by inak mala povinnosť nahradiť trovy konania sa nemusí použitia uvedeného ustanovenia osobitne dovoliť. Ak súd existenciu výnimočných dôvodov hodných osobitného zreteľa zistí sám, tak ak má naplniť svoje poslanie strážcu spravodlivosti a vyváženosti, musí ho aplikovať aj bez návrhu.

83. Teória aj súdna prax sa zhodli, že k aplikácii ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. K jeho aplikácii môže dôjsť aj z aspektov sociálnych, pričom okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu, teda nielen strany sporu, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov konania dotknutá,

príčom všímať si je treba aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964).

84. Súd má za to, že okolnosti daného sporu a pomery žalobcu vyplývajúce zo spisu sú v danom prípade dôvodom pre výnimočnú aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku a bránia tomu, aby súd žalovanému v okolnostiach súdnej veci priznal proti žalobcovi čo i len časť nároku na náhradu trov konania.

85. Žaloba žalobcu podľa výsledku sporu nepredstavovala zjavne bezúspešné uplatňovanie práva, keďže v jej podstate, ktorou bolo domáhanie sa ochrany práv spotrebiteľa, bol úspešný, pričom žalobu by vôbec nemusel podať, ak by žalovaný jeho spotrebiteľské práva neporušil. Preto súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

86. Podľa ust. § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok k návrhu.

87. Podľa ust. § 2 ods. 2 prvá veta citovaného zákona ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

88. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. v) citovaného zákona, od poplatku je oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu.

89. Podľa ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku /ďalej len percentná sadzba/ alebo pevnou sumou.

90. Podľa ust. § 7 ods. 11 citovaného zákona základ poplatku sa zaokrúhľuje na celé eurá nadol. Poplatok sa vypočíta s presnosťou na eurocenty tak, že ak suma prevyšujúca celé číslo je a) menšia ako 50, poplatok sa zaokrúhli na celé euro nadol, b) rovná 50, poplatok sa nezaokrúhli, c) väčšia ako 50, poplatok sa zaokrúhli na pol eura nadol.

91. Podľa Položky 1 písm. a) prílohy citovaného zákona - z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba, z ceny (úhrady) predmetu konania je súdny poplatok 6%, najmenej 16,50 €, najviac 16.596,50 €.

92. Žalobca bol v konaní oslobodený od zaplatenia súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. za) citovaného zákona, a preto súd v zmysle § 2 ods. 2 prvá veta zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 121,- Eur žalovaného, ktorý v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.023,40 Eur nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, môže oprávnený podať návrh na výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).